

[Poul Nielson]

ning slås fast, at de nuværende bevillingshaverne har opført sig i overensstemmelse med aftalen af 1981. Der er jo en voldgiftssag i gang, anlagt af staten mod bevillingshaverne, fordi bevillingshavernes forslag til arbejdsprogrammer i de 9 blokke i det sammenhængende område i sydvest ikke efter statens opfattelse lever op til kravet i aftalen af 19. maj 1981. Af den grund er det bekymrende, at ministeren har valgt at udtrykke sig på denne måde. På samme måde er der tale om en meget forenklet form og en form, som ikke normalt har været anvendt af staten, når det drejer sig om beskrivelsen af, hvor mange platforme der er i gang, som om det er det, der er afgørende for vurderingen af, om bevillingshaverne gør det, de skal i henhold til aftalen.

Af disse grunde og fordi det altså er sådan, at staten og folketinget ikke er tjent med uklarhed her, er det nødvendigt at bede ministeren her svare på 2 spørgsmål. For det første: står regeringen fast på statens standpunkt i voldgiftssagen mod bevillingshaverne om efterforskningen i de 9 sammenhængende blokke i sydvestområdet? For det andet: betyder henvisningen til antallet af boreplatforme i denne tekst, at man i energiministeriet har opgivet at stille mere specifikke krav til bevillingshaverne, bl.a. i henhold til aftalens punkter om vurderingsprogrammerne, sådan som den løbende diskussion i øjeblikket om færdiggørelsen af sagerne omkring Anne, Igor, Midt-Rosa og Bo illustrerer det? Jeg er nødt til at bede om meget klare svar på disse 2 spørgsmål, og jeg forventer et ja og et nej.

Jeg vil om omfanget af 1. runde sige, at der i ministerens redegørelse indfortolkes en meget stor forskel imellem det, socialdemokratiet har foreslået, nemlig at det skal omfatte 7-8 blokke, og det, regeringen lægger op til. Én ting er, hvad der udbydes. Noget andet er, hvad der faktisk tildeles. Jeg skal da medgive, at vi måske skulle have brugt det ord, for om man gør det i den ene eller den anden rækkefølge, kan altid diskuteres sagligt. Det er omfanget af runden, hvor mange blokke man slutter med, der er interessant. Vores synspunkt er, at ministeren lægger op til at svække staten i forhandlingerne, fordi man kommer til at skylde ansøgerne noget, når ikke de får deres ønsker om blokke opfyldt, hvis man har en meget bred, åben måde at gøre det på.

Der redegøres for, at der jo er et administrativt arbejde forbundet med dette, som sætter en overgrænse for, hvor meget man kan magte fra statens side i 1. runde. Ja men hvad betyder det så? Samtidig er spørgsmålet om statsdeltagelsens omfang og udformning relateret til, hvor stor runden bliver. Også her kunne man lige så godt med det samme angive en størrelsesorden, således at man, som jeg siger, ikke kommer til at skylde selskaberne noget, når man er nødt til senere i forhandlingsprocessen at reducere antallet af faktiske tildelinger.

Der er også andre hensyn, bl.a. spørgsmålet om at have noget i baghånden. Vi har én gang prøvet at give det hele væk, og det mener jeg har været diskuteret tilstrækkelig grundigt til, at vi ikke behøver at gøre det på den måde én gang til.

Jeg synes, at muligheden for at sammenkæde en 2. runde, der allerede kan sættes i værk i 1984, hvor vi inden et år fra nu af får yderligere 25 pct. tilbage, burde være noget, der gør det nemmere for os med hensyn til den administrative styring og opbygning af know-how i statselskabet osv.

Alt dette taler for, at vi med en klar signalgivning fra begyndelsen af havde begrænset, hvor stor en runde vi egentlig taler om, og olieselskaberne, godt og vel 47, gav jo allerede i august sidste år en indikation til energiministeriet om, hvilke områder de var særlig interesseret i. Det, der er det store argument for at åbne det hele på én gang, har man været igennem i, om jeg så må sige runde minus 1. Derfor burde man kunne give en vis indikation.

Så er der selvfølgelig det store spørgsmål om statsdeltagelse. Derom vil jeg først sige, at det naturligvis er opløftende at se, hvor fantastisk en sagliggørende virkning det har haft på oppositionspartierne at komme derhen, hvor de befinder sig nu, for der argumenteres efter min mening ædrueligt og fornuftigt og ganske sagligt for, hvorfor statsdeltagelse er nødvendig: både for at varetage beskæftigelsesinteresser, opbygning af know-how og statens egne forretningsmæssige interesser. Alt dette taler for, at statsdeltagelse i Danmark som i alle mulige andre lande med et normalt tilpasset forhold til det 20. århundrede er naturlig og rigtig. Så det er godt nok.